

Heti biztató üzenetek 4.8. szolgáság Krisztusban

„... szeretetben szolgáljatok egymásnak” Galata 5, 13b

Ez egyik legfontosabb dilemma, ami meghatározza keresztyén közösségeink sikeres működésre vonatkozó kilátásait, hogy vajon el tudjuk-e kerülni a szolgáló attitűd szolgálalelkűséggel való keveredését? Szolgálni és kiszolgálni ugyanis messzemenően nem ugyanaz. Mégis sokszor a szolgálótól szolgálalelkűséget várnak még keresztyén közösségeink is.

Olvastam egy amerikai lelkipásztor vallomását házassága megromlásáról és személyes szolgálati kríziséről. Megvallotta, hogy számára a szolgálat egyet jelentett a teljes önfeláldozással és önfeladással. Meg kell felelni a hívek, a lelkész kollégák és természetesen a hitetlenek elvárásainak is, hiszen előbbi szolgálati míg az utóbbi missziós kötelezettség.

Leírt egy nagyon furcsa mondatot: *Jézus nem volt sem önző, sem önzetlen.* Napokig foglalkoztatott ez a mondat, mert éreztem, hogy valami megrendítően mély gondolat ez. Hiszen az önzést rossznak tartjuk, az önzetlenséget pedig jónak, de amennyire az önzés rossz, annyira rossz tud lenni az önzetlenség is.

Azt hiszem, sem a kollégáink, sem a tanítványaink nem várnak tőlünk önzetlenséget, teljes önfeláldozást, azt, hogy haljunk bele az ügybe. Azt igen, hogy legyünk odaadók, elszántak, elkötelezettek, lelkesek. Lehessen hozzánk kapcsolódni, akarjunk kapcsolódni, lehessen ránk számítani és lássák rajtunk, hogy fontos számunkra az ő boldogulásuk.

A szolgálat, a szolgáló attitűd pedig akkor fog igazán a helyére kerülni, ha megértünk néhány alapvető jellemzőt, kritériumot.

A keresztyén szolgáló attitűdöt a sáfárság határozza meg. A sáfár rabszolga. Nem rendelkezik önmagával, sorsával, ura kezében van. Mi is Urunk kezében vagyunk, persze azok is, akik ennek nincsenek tudatában. De mi, hívő emberként, ennek tudatában vagyunk. Az határoz meg engem, hogy az Úrnak tulajdona vagyok, drága tulajdona, akiért a Fiú vérért adta. Azaz, szolgálóként értékes ember vagyok. Végtelenül értékes. Aranyban és ezüstben kifejezhetetlen érték a Krisztus vére!

A sáfárságból következik az is, hogy az Úr vagyonát kell gyarapítanom. Olyan értékek felett diszponálok, melyek nem az enyéme, nem tulajdonaim, mégis gazdálkodhatok velük. Péter is azt a megbízást kapja a János 21 szerint, hogy *legeltesse és őrizze Krisztus nyáját.* A lelkipásztoroknak nem tulajdona a közösség, a templom, még a lakrészük sem.

Ugyanakkor tanárként ez sokkal látványosabb, hiszen van egy néhány éves mandátumunk arra, hogy a diákokkal foglalkozzunk, őket alakítani próbáljuk. Kicsit olyan ez, mint amikor a példázatban szereplő vagyonos ember útra kel, talentumait a szolgákra bízta, majd visszatér, hogy számonkérje őket. Ez egy bevett módszer volt az ókori vagyonos emberek körében, akik amíg egyik érdekeltől eltávoztak és a másikat felkeresték, a gazdaságuk üzemeltetését megbízható és értelmes szolgálókra, sáfáraikra bízták. Aztán hazatértek és elszámoltatták őket.

Ezt az utazás-hazatérés-utazás ciklust valahogy jobban megéljük, ahogy diákjaink generációi egymást váltják a falak között.

A szolgálat nem a szolgáról szól. Nem kell kiemelkednie, kivívnia az elismerést, díjakat kapnia. A szolga csupán helytáll. A szolga élete csendes élet, rejtett élet. Nem a jutalomért csinálja, bár tisztában van azzal, hogy meglesz a jutalma. 30 annyi és 60 annyi és 100 annyi. Csak nem ebben az életben. Jézus arra biztat bennünket, hogy ne az elismerésért csináljuk!

Pedig ebben a világban, ebben az életben éppen, hogy minden az elismerésről, a jutalmakról, a portrécikkekről, a plecsnikről, az oklevelekről szól. Jó érzés ilyeneket begyűjteni, bizonyára jó érzés. De nem boldogság. És nem ad megnyugvást, belenyugvást, békeséget, derűt sem. Az ember egy pár pillanatot eltölt boldog elégedettséget érezve, aztán feszengeni kezd és tovább lép.

Ez az egyik olyan pont, ahol a megfelelés iránti vágyunk el tud uralni és be tud darálni bennünket, annyira, hogy lefekszünk, aláfekszünk, szervilissé válunk. A szervilitás pedig a gondolkodásunkat, sőt erkölcsi megfontolásainkat is hajlamos gátolni. Személyiségünk elolvad. Szelíd határozottságunk határozatlan gyengeséggé silányul. Őszinte szókimondásunk hebegő-habogó megalkuvásba olvad. Elvesznek az értékek, szép lassan berántja a munkást a gépszalag és már magát munkálja bele az anyagba...

Szeretettel szolgálni egymásnak nem ezt jelenti. Szeretettel szolgálni egymásnak éppen azt jelenti, hogy karakteresek maradunk és egymást is karakteressé tesszük. Megtaláljuk önmagunkat és ebben segítjük a másikat is. Nem bedolgozzuk és megdolgozzuk, hanem öntözzük és tápláljuk, hogy virágba boruljon. A szolgáló szeretetteljes hozzáállás közösségi szinten és egyéni kapcsolatokban is gyümölcsöző kiteljesedéshez vezet. Erre hív bennünket az Úr! Erre a szeretetteljes szolgálatra hív bennünket a mi szerető Urunk.